

[Ebba Strange]

synes man har råd til at yde i bidrag til de mennesker, der er afhængige af bilstandsloven. Det har jo vist sig at holde stik, sådan er det gået.

Når hr. Pilgaard Andersen siger, at det, som fremskridtspartiet spæde, er blevet en dyr lov, så er det jo bl. a., fordi der er så mange flere mennesker, der har været nødt til at bruge det sociale system, end der var i 1973-74, da loven skulle behandles herinde i folketinget.

Fra SFs side har vi flere gange stillet forslag om ændringer i bilstandsloven på enkelte områder. Vi har stillet forslag om, at maksimumsgrænserne skulle ophæves og erstattes med minimumsgrænser. Vi har stillet forslag om, at der skulle indføres statsrefusion på § 28, den om det opsøgende og vejledende arbejde. Jeg mener stadig væk – også apropos vores diskussion under forespørgselsdebatten – at en af grundene til, at bilstandsloven i så høj grad ikke har kunnet opfylde sit formål om forebyggelse, er, at der ikke bliver givet statsrefusion til § 28. Vi er også vidende om, det har vi også rejst herinde et par gange som spørgsmål i socialudvalget, at hele revalideringsområdet er væsentligt forringet i forhold til tiden inden bilstandsloven. Men det mener vi måske i lige så høj grad skyldes den almindelige økonomiske nedgang, arbejdsløshedens stigning, som det egentlig skyldes bilstandsloven.

Der er mange ting, vi gerne vil kigge på. Som sagt er jeg interesseret i, hvad det er for bud, centrum-demokraterne har, ud over det ene. Måske kan forslaget give anledning til en debat i socialudvalget om bilstandsloven, og det var da altid noget.

Tove Jørgensen (DKP):

DKP kan tilslutte sig forslaget om, at bilstandsloven bør revideres. Naturligvis er vi betænkelige ved, at dette skal foregå i SV-regeringens regie. Det er efter vores opfattelse ikke det bedste udgangspunkt. Men vi er enige om, at loven trænger til en revision, og vi vil da bruge denne lejlighed til at søge at få oplyst noget om de erfaringer, der er gjort rundt omkring i landet, og få diskuteret de mange problemer, der er rejst fra forskellige grupper, såvel forbrugere som socialarbejdere, der har været ret kritisk indstillet over for, hvad der er sket.

Jeg skal henvise til, at DKP selv har stillet forslag om ændring af bilstandsloven på de områder, som vi mener er mest afgørende. For det første byrdefordelingen imellem stat og kommune, således at staten indgår med en større andel. Det vil skabe større social solidaritet, også imellem kommunerne, og forhindre, at kommuner kan eksportere deres sociale tilfælde til andre kommuner. For det andet har vi foreslået, at refusion af udgifterne til sagsbehandlinger skal gives til kommunerne. Det er i øjeblikket kommunerne selv, der skal finansiere det. For det tredje har vi foreslået, at der stilles uddannelseskraft til sagsbehandlerne, så vi sikrer os, at det ikke er tilfældige mennesker som bankassistenter o. lign., der pludselig sættes ind til at behandle socialklienter. For det fjerde har vi foreslået ophævelse af maksimumsgrænserne for refusion til daginstitutioner, og jeg skal da beklage ved denne lejlighed, at den nuværende socialminister ikke har fulgt sin forgængers løfte om at ændre maksimumsgrænserne, og jeg skal også beklage, at fripladsgrænserne at dømme efter det, der er oplyst, kun forhøjes til 40.000 kr. og ikke 60.000 kr., som den tidligere minister lovede.

Jeg skal også gøre opmærksom på, at DKP har foreslået forældretaksterne sat ned til henholdsvis 20 og 30 pct., og i den forbindelse vil jeg erindre om, at der ikke i dag er lovhjemmel for at indføre enhedstakster i kommunerne, hvis det medfører, at forældrebetalingen overstiger henholdsvis 25 og 35 pct. i den enkelte institution. Jeg synes, der er grund til at gøre opmærksom på lige netop nu, at det er noget, som i hvert fald venstre er meget interesseret i at gøre for at lave en skjult forhøjelse af forældretaksterne i visse kommuner.

Men generelt er det vores opfattelse, at bilstandslovens skønsprincip skal ændres til et retsprincip, således at det er folketinget, der kan fastsætte minimumsgrænser for, hvad den enkelte kommune skal yde. Det er ikke mindst vigtigt nu ved særforlovens udlægning i 1980, hvor en meget svag gruppe vil komme til at stå over for det kommunale forvaltningsapparat. Der er risiko for, at de vil komme til at lide samme skæbne som revaliderede og mennesker, der tidligere hørte under mødrehjælpen, nemlig at de ydelser, de kan få, er forringet i forhold til det, der tidligere var muligt. Derfor går vi ind for, at